

40 DNÍ S BIBLÍ 2013
KNIHA SKUTKŮ

BUDETE MI SVĚDKY

úvod ke knize Skutků

ZVĚST KNIHY SKUTKŮ

Kniha Skutků (Sk) je kronikou apoštolské misie, a to kronikou výběrovou: Z období asi třiceti let se dovídáme pouze o několika klíčových událostech; mnoho detailů ze života křesťanské obce zůstává na okraji; rozlehlé oblasti s existujícími církvemi leží mimo obzor vyprávění; nečteme ani o většině z Dvanácti. Jaké záměry vedly tento úzký výběr? Jaký obraz vytvoří zvolené mozaikové kamínky? Co je zápletkou Sk? Klíčem jsou slova Pána Ježíše k učedníkům (1,8): „**Dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země.**“ Jsou zde shrnuty následující klíčové důrazy Sk (srov. 1,1-11):

- Kristus odešel z tohoto světa a je vyvýšen na Boží trůn: Bůh ukřižovaného Ježíše vzkřísil z mrtvých a „*učinil jej Pánem a Mesiášem*“ (Sk 2,36). To je evangelium, které je třeba dosvědčovat.
- Své učedníky Pán Ježíš nenechává o samotě, ale sesílá jim Božího Ducha, aby je zmocnil a vystrojil k dosvědčování evangelia, dobré zprávy o Jeho spásné vládě.
- Jeruzalém, Judsko, Samařsko a „*konec země*“ nejsou jen zeměpisnými mezníky misionářských cest či zlomy ve vyprávění Sk, nýbrž představují i teologické předěly: Sk jsou kronikou *přechodu* Ježíšova evangelia od Izraele k národům. Jsou obhajobou zvěsti, podle níž Židé i pohané – na základě *jedné* víry v Pána Ježíše a bez dalších smluvních podmínek – jsou Božími dětmi. Adresát Sk Teofilos (1,1) a s ním ostatní křesťané z národů jsou vítáni v Kristově lidu!

TEOLOGICKÉ DŮRAZY KNIHY SKUTKŮ

Hlavním tématem Sk je dílo vyvýšeného Pána Ježíše Krista: cesta dobré zprávy o jeho vládě a spáse – o Božím království - z Jeruzaléma až „*na sám konec země*“, a to v moci Ducha svatého (1,8: 2,33-36; 5,31; 8,17; 28,31). Evangelium ve Sk postupuje od Židů k nábožensky a národnostně spřízněným, ale opovrhovaným Samařanům; odtud k nežidům; a v Pavlově osobě až do Říma, centra císařské moci (křesťanský sbor zde existoval už před Pavlovým příchodem). Dospěl tím Pavel „*na sám konec země*“? Zdá se, jako by Sk byly knihou s „otevřeným koncem“, úkol nebyl ještě dokončen: Kdo se ho ujme?

Cesta evangelia není snadná: Zvěsti o Ježíšově kralování se opakovaně staví na odpor židovská elita i lid (4,1nn; 6,12; 22,30; 24,1nn). Zpráva o spáse, jež se neomezuje na hranice vytyčené Mojžíšovým zákonem, probouzí rozpaky u některých křesťanských Židů (11,1nn; 15,1nn; 21,20nn). Vyznání, že „Pánem je Ježíš“, zní skandálně pro římskou společnost (14,5; 16,20n; 17,7.32; 19,26n). Evangelium musí překonat mnohé překážky, poslední etapu misie tráví Pavel v poutech (Sk 22-28). --- Avšak třebaže většina Židů Ježíše odmítá, mnozí v Něj přece uvěří a v Jeruzalémě vzniká Jeho církev (2,41.47; 5,14; 21,20): Izrael není zavržen, stává se světlem národů (15,13-17)! Vlastním impulzem pro misii národů je však vždy znovu nepřátelství jeruzalémské vrchnosti či místních synagóg (8,1-4; 13,46n; 18,6n aj.). Pavel, misionář pohanů, přitom není první, kdo nežidy oslovuje; může navázat na službu diakona Filipa nebo apoštola Petra (Sk 8–11).

Ježíšova vláda se projevuje přítomností Ducha svatého (1,6-8; 2,33 aj.). Dílo Ducha ve Sk je pestré: zmocňuje věřící k martyriu, tj. ke svědectví a mučednictví (L 24,48n: Sk 1,8; 4,8.31; 5,32.41), a přivádí je do Kristova lidu (2,38n; 8,15n; 10,47; 19,5n). Je průvodcem misie a původcem zázraků. Boží Duch je suverénní; své působení však spojuje s apoštolu a se shromážděním církve.

Kázání ve Sk dosvědčují, že Ježíš, mnohými ze svých soukmenovců zavržený a Římany ukřižovaný, je navzdory svému utrpení – či právě ve svém utrpení - zaslíbený Mesiáš Izraele, Pán, Spasitel a Soudce všech lidí; což se ukazuje v tom, že Bůh ho vzkřísil z mrtvých (2,36; 3,13-15; 4,10 aj.). Spory ve Sk se

vedou o vztah univerzálního Ježíšova mesiášského nároku k jeruzalémskému chrámu a Mojžíšovu zákonu (6,14; 11,1nn; 15,1nn; srov. Mt 10,5n; 15,24): Jaký podíl mají nežidé na židovském Mesiáši? Jsou nežidé integrální součástí mesiášského lidu? Při řešení této otázky je nutno si uvědomit, že ve Sk se ještě nestřetávají *dvě* náboženství, židovství a křesťanství, nýbrž že jde o konflikt *vnitroizraelský*, resp. vnitrocírkevní: o otázku, kdo představuje pravý Izrael; kde vedou hranice Božího lidu (13,26; 23,6; 24,14n; 26,6n; Ř 2,25nn)? Bolestivé trhliny se jistě už objevují (13,46.50; 14,19; 17,1-5; 18,4-6; 19,8n; 28,28); ke konečnému rozdělení cest mezi synagógou a církví však dojde později a postupně. Další podstatnou otázkou kladenou ve Sk je vztah Kristova panství k římskému státu a ke kulturám evangelizovaných národů (16,20; 17,7; 18,12-17; 19,23nn; 24-26).

Věřící se shromažďují po domech, ale i v synagógách a v jeruzalémském chrámu (2,46 aj.). Život církve se vyznačuje úsilím o jednotu, poddaností Kristu, silou Ducha a péčí o slabé (2,41nn; 4,31-35 aj.). Církev je rovněž prostorem dialogu, společného hledání, bratrství (1,15nn; 6,1-7, 15,1nn).

LITERÁRNÍ ZVLÁŠTNOSTI KNIHY SKUTKŮ

Lukášovo evangelium a Skutky apoštolů pocházejí dle tradice z pera téhož autora, lékaře Lukáše, a jsou připsány stejnému adresátovi, Theofilovi („Bohumilovi“), asi vysokému úředníku římské správy (L 1,3). L a Sk tvoří jedno velké vyprávění o Ježíšově pozemském životě a o jeho nynějším působení. Ve Sk se naplňují proroctví z L (L 2,30-32). První křesťané jsou Kristovými svědky; svému Pánu se podobají i v utrpení (4,1nn; 12; 14,5.19; 16,20nn; 21,27nn).

Nosnými prvky Lukášovy kroniky jsou kázání (2,14-36; 3,12-26; 7,1-53; 10,34-43; 11,5-18; 13,16-41; 17,22-31; 20,18-35). Jejich ústředním tématem je Ježíšovo mesiášství, prokázané zmrtvýchvstáním, projevované působením Ducha, potvrzené Písmy a dosvědčované apoštoly. Petrovo letniční kázání je proklamací Ježíšovy vlády, a tak i programovým úvodem ke Sk. Zvláštní roli hrají Pavlovy obhajoby (22,3-21; 24,10-21; 26,2-23), a tedy i trojí vyprávění o Pavlově obrácení a povolání (vč. 9,1nn): Pavel je ve Sk ústředním nositelem Kristova díla.

Život mesiášské obce je většinou líčen formou stručných sumářů, které navíc fungují jako vypravěčský můstek k novým událostem (2,42-47; 4,32-35; 5,12n; 6,7; 8,1-4.40; 11,19-21 ad.).

Knihu Sk lze členit z geografického hlediska (1,8): v Jeruzalémě – v Judsku a Samaří – mezi národy. Význam vykročení k Římu, hlavnímu městu tehdejšího světa, je podtržen detailní Pavlovou odyseou (27,1nn). Ačkoli se těžiště děje Sk posouvá stále více na západ, epicentrem zůstává Jeruzalém (Sk 1-2; 15; 11,30; 15,4; 18,22; 20,16). Sk lze členit také perspektivou klíčových postav: Petr – Štěpán – Filip – Pavel (Sk 13-28). Petrovy a Pavlovy osudy jsou v lecčems podobné (věznění, obrat k pohanské misii).

Sám autor se objeví na třech místech vyprávění (16,10nn; 20,5nn; 27,1nn). Sk tak potvrzují noticky z Pavlových epištol, že mezi apoštolovy průvodce patřil i „lékař Lukáš“ (Ko 4,14; 2Tm 4,11; Fm 24): Sk tvoří dějové pozadí k Pavlovým listům.

PŘÍBĚH A HISTORICKÉ POZADÍ KNIHY SKUTKŮ

Apoštolská misie je součástí dějin římského císařství a zápasů lidu Izraele. Autor je dobře obeznámen s politickými, ekonomickými i kulturními poměry; zmiňuje je však letmo. Odborníci proto *historické pozadí a vročení* událostí rekonstruují rozdílně (*jedna z možných rekonstrukcí historických kulís – podle M. Hengela aj. – je v následujícím textu od příběhu Sk odlišena kurzívou*):

Na počátku (**Sk 1–5**) se apoštolové potýkají se stejnými oponenty jako Ježíš: se saduceji, *kněžskou stranou ovládající Veleradu*, a s většinou laickými farizeji, *usilujícími o „kněžské“ posvěcení všedního dne*. Saduceové ale asi nemají dost sil či pádný důvod zasáhnout proti populárnímu hnutí razantněji; a farizeové v osobě Gamaliela I. zaujmají vyčkávací postoj. Situace se mění *r. 36 s příchodem nového, zato chabého správce Judeje Marcella, který nahrazuje sesazeného Piláta. Svůj vliv tak může na úkor Římanů posílit ambiciózní velekněz Jónatan*. Mezitím se ke Kristu obrací stále větší počet „helénistů“, řecky mluvících Židů většinou původem z diaspory (z „rozptýlení“ mimo zemi Izrael). A právě na ně zaútočí někteří „helénisté“, reprezentováni horlivým farizejem Saulem a zaštitěni Veleradou. Prvním mučedníkem Krista Ježíše se stává Štěpán (**Sk 6-8**).

Apoštolové *a asi i domácí učedníci* zůstávají nedotčeni. Jejich vyhnaní souvěrci, věřící Židé z diaspory, mezitím misionáři v Judeji, Samaří (Filip), v syrském Damašku, ale také v Antiochii, *třetím největším městě říše*, a sice mezi Židy i nežidy (**Sk 8–11**). *Apoštolské misii nepřímo prospívá také politika nového císaře Caliguly (37 – 41 po Kr.): imperátor dosazuje v Judeji správce, který omezuje moc Velerady, a snaží se Židům vnutit pohanský kult; v Orientu podněcuje protižidovské bouře. Pronásledování církve utichá; jeho nositel Saul se navíc stává Ježíšovým svědkem (Sk 9)*. Apoštol Petr rozšiřuje svou službu mezi bohobojné nežidy. Jeho postup zpočátku vyvolá u některých učedníků rozpaky; Petrovi se však rozmíšku podaří zažehnat (**Sk 10-11**).

Přichází ale další zkoušky, a sice s novopečeným králem Judeje Herodem Agrippou I. (*41 – 44 po Kr.*), *synem Aristobúlovým, jenž byl jedním ze synů Heroda Velikého. Agrippa se po bouřlivém mládí v Římě přimyká k farizeům*: obětí jeho nacionalistické politiky se stává Jakub, syn Zebedeův (*asi r. 42*). Zatčen je také Petr, z vězení však zázračně uniká a odchází na neznámé místo (**Sk 12**). *Že by do Říma? Vedení ohrožené jeruzalémské církve se ujímá Jakub, Ježíšův bratr. Po Agrippově náhlé smrti (r. 44) obnovuje císař Claudius (41 – 54 po Kr.) v Judeji a Samaří přímou římskou správu. Tato etapa se, zvl. po Nerově nástupu na římský trůn v r. 54, nese ve znamení silícího odboje židovských zelotů („horlivců“) proti okupaci, vykořisťování, pohanské ideologii a vůbec proti všemu cizímu, konkrétně proti brutálním a neschopným prokurátorům (mj. Felix a Festus ze Sk 23-26). Boží Chrám a Mojžíšův zákon se stávají symboly izraelského vzdoru*. Jeruzalémská církev pod Jakubovým vedením se ještě těsněji přimyká ke svému národu; antiochijská obec se v osobě Pavla obrací k pohanům.

Roku 46 postihne východ říše hladomor. *Židům se dostává pomoci od nežidů*, křesťanskou obec v Jeruzalémě podpoří nežidovští souvěrci z Antiochie (**Sk 11-12**). *V letech 47 – 48 podnikají Pavel a Barnabáš misijní cestu na Kypr a do Malé Asie (Sk 13-14)*. Provází ji rozmíšky s židovskými obcemi i s místním obyvatelstvem; kýženým ovocem jsou křesťanské komunity. Evangelium vděčně přijímají především zřejmě tzv. „bohobojní“, věřící nežidé, a také „proselyté“, bývalí pohané, kteří se obřízkou stali Židy (13,16.43; 10,1n). („*Bohobojní*“ tvořili *nemalou, blíže neohraničenou skupinu pohanů, kteří se dobrovolně a v různé míře účastnili života židovské komunity a věřili v Boha Izraele, přičemž často nadále uctívali i své bohy. V židovském chápání se na ně Mojžíšův zákon nevztahoval, stejně tak jistou naději na spásu měli danou „bez zákona“.*) Otázka, kterou řešil už Petr – zda zákon hraje v církvi jakou roli – se tak znovu dostává do centra pozornosti. Pod Jakubovým předsednictvím se proto *r. 49* v Jeruzalémě schází „*apoštolský koncil*“: Výsledkem této porady je ustanovení, *kompromis, snad inspirovaný minimalistickými požadavky kladenými v ideálním případě na nežidovské obyvatele země zaslíbené, který – z Pavlova pohledu – podporuje misii mezi národy, a – z pohledu horlivců pro zákon – neohrožuje integritu Izraele (Sk 15)*.

Na své druhé a třetí misijní cestě (**Sk 16-20**; r. 50 – 54 a 54 - 58) se Pavel, doprovázený Timotejem a Silvanem, resp. Titem, dostane až na evropský kontinent, do Makedonie a Řecka. Znovu dochází ke střetům s Židy, kteří odmítají přijmout Mesiáše Ježíše, i s pohany, kteří hájí své tradice. Znovu vznikají křesťanské obce, složené většinou z nežidů. V zemi Izraeli, *zmítané narůstajícím ozbrojeným odporem proti Římanům*, ale i v Antiochii a ve sborech založených Pavlem mezitím roste vliv horlivců pro Mojžíšův zákon, kteří požadují od nově obrácených obřizku, rituální konverzi k Bohu, lidu i zákonu Izraele. Na misijním poli se jim Pavel pro dobro obrácených staví na odpor: nežidé budou spaseni coby nežidé, tedy „bez zákona“; v Jeruzalémě po návratu z cest roku 58 hledá s nimi společnou řeč (**Sk 21**). V chrámu je však lynčován davem a zachráněn, resp. zatčen Římany. Začíná Pavlův dvouletý proces před prokurátory Festem a Felixem v Caesareji (potká se tu i s dětmi krále Agrippy I., Agrippou II. a Bereniké). Odtud je pak apoštol r. 62 odeslán na strastiplnou odyseu před císařský soud do Říma (**Sk 22-27**). V hlavním městě ho vítají římstí křesťané, první Pavlovo pozvání však platí židovské honoraci: Pavel římským Židům vysvětluje Kristovo evangelium o Božím království a důvody své práce mezi nežidy (**Sk 28**). *Zde vyprávění Sk končí.*

Roku 62 využívá velekněz Annanos II. krátkého bezvládí před příchodem nového prokurátora a dává popraviti své odpůrce, mj. i vůdce křesťanské komunity Jakuba. Vyslouží si tím protesty zbožných Židů, nejspíše farizeů, a následný postih římských úřadů. Mesiášské obci je však zasazena citelná rána. Mezitím se Pavel v Římě asi dostává na svobodu a podniká další cesty, snad až do Španělska (srov. Ř 15,24.28). Za Neronova pronásledování je však spolu s Petrem roku 64 v Římě popraven. Roku 66 v zemi Izrael propuká v plné síle lidové povstání. Na konci této tzv. první židovské války stojí vypleněný chrám (r. 70) a židovská existence v zemi otců je ohrožena. Křesťanská komunita už před katastrofou město opouští a – coby „Nazorejští“ nebo „Ebjonité“ - ještě po staletí přežívá pod vedením Jakobovců na okraji velké církve z pohanů.

POZNÁMKA K VÝKLADU KNIHY SKUTKŮ

Už po dvě tisíciletí zůstává kniha Sk inspirací křesťanského života a služby, především s ohledem na misii a sociální akci a ve vztahu k Duchu svatému. Sk přitom – jako i ostatní biblické příběhy – nejsou prostým návodem, jak jednat. Stejně tak každá jednotlivá epizoda neobsahuje vždy nutně zvláštní ponaučení; důležitý je celkový záměr knihy. Sk popisují události – skrze jistou teologickou optiku -, jak se staly; ne jak se nutně měly stát (společné vlastnictví, Pavlův rozchod s Barnabášem aj.). Mnohé jen naznačují nebo vynechávají (misii do Afriky a na Východ). Předně je nutno pamatovat, že Sk popisují jedinečné události, navíc v *neopakovatelných* spásně dějinných a historických souvislostech. Přesto – či právě proto – zachycují „DNA“ církve a jsou nám tak vždy novým povzbuzením (Ř 15,4): pobídkou ke svědeckému životu a překračování hranic; k důvěře v moc Ducha; k hledání jednoty...

Sk jsou „portrétem církve v jinošských letech“, v jejím *zárodečném* stádiu: Je třeba si uvědomovat, že mnohé z institucí nebo metod (staršovstvo, liturgie, misie, péče o chudé atp.) jsou popsány jen letmo, zlomkovitě a že od apoštolských dob prošly staletou proměnou a v ekumeně nabyly nejrůznějších forem. Ze Sk (a NZ) víme, že něco máme dělat - mít staršovstvo, křtít, evangelizovat -, nevyčteme však vždy, jak to máme dělat. Někdy je sporné i samotné „že“ (např. ojedinělá zmínka o společném vlastnictví). Nesmíme rovněž zapomenout, že leckteré otázky Sk, ne-li ty nejkličovější – jak zvěstovat židovského Mesiáše nežidům, jak může být člověk spasen, ačkoli není Žid -, nás nepálí. Trvalý je naopak imperativ misie, evangelia, jednoty atp. Nelze však zároveň opomenout, jak různorodě se už v samotných Sk, natož pak v církevních dějinách, tento imperativ realizoval! Nesmíme zapomínat ani

na tragické důsledky takové teologie – v dějinách bohužel často převládající -, která ahistoricky a *proti smyslu* NZ do každé židovské generace promítala obraz Kristových nepřátel z NZ. Ve Sk ještě zdaleka nejde o střet dvou náboženství.

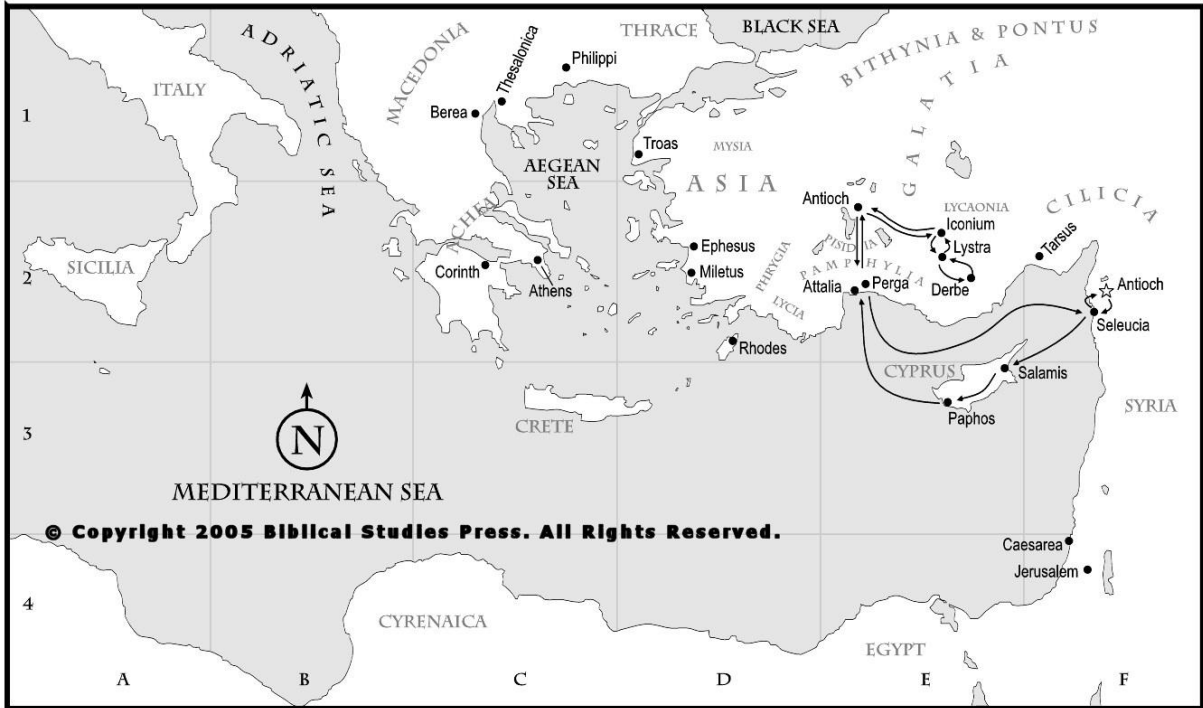
Přesto je naše doba a historická a kulturní situace v něčem podobná té apoštolské (globální, pluralitní, multináboženský svět); řešíme problémy do jisté míry srovnatelné (misie v nekřesťanské, příp. po-křesťanské společnosti). Rovněž Pán Ježíš a jím seslaný Duch jsou až dodnes titíž: suverénní, nespoutaní okolnostmi, kulturními bariérami a „dogmaty“; avšak spojení se svou církví v té které neopakovatelné době.

ČLENĚNÍ KNIHY SKUTKŮ

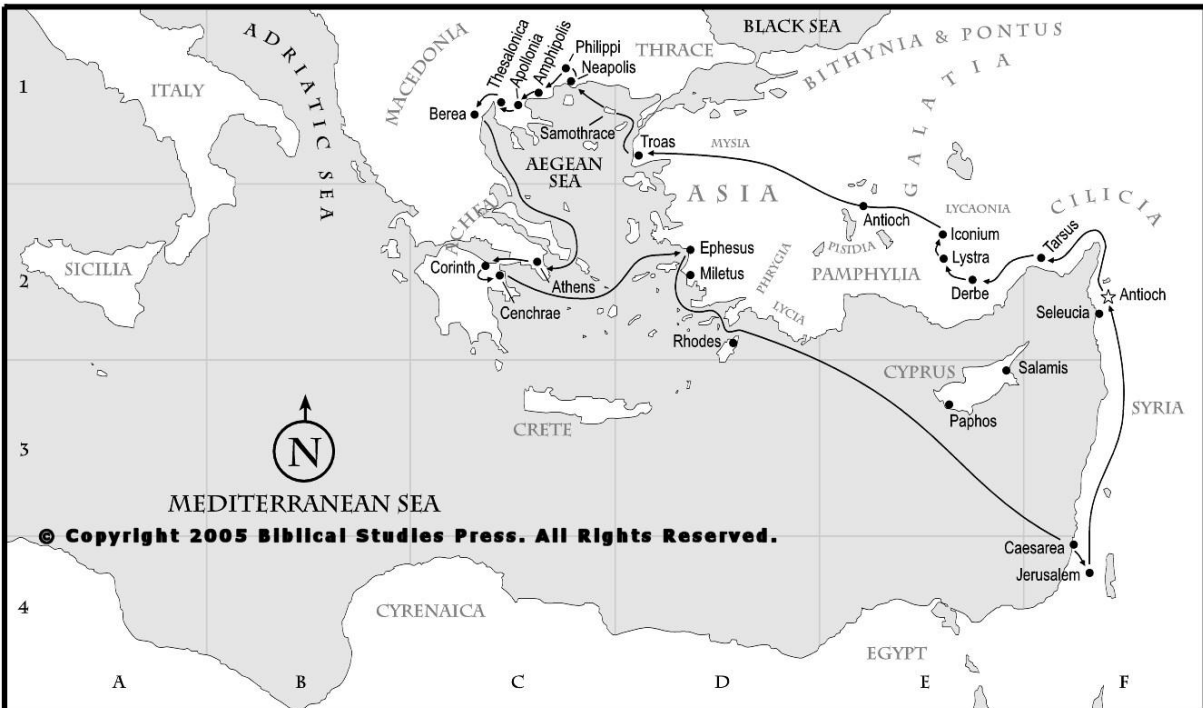
1	Dar Ducha svatého	1,1 – 2,47
	Ježíšovo nanebevstoupení	1,1-14
	Doplnění apoštolského kruhu	1,15-26
	Vylití Ducha svatého a vznik jeruzalémské obce	2,1-47
2	Misie v Jeruzalémě	3,1 – 8,3
	Konflikt s Veleradou	3,1 – 4,35
	Konflikt v církvi: Ananiáš a Safira	4,35 – 5,11
	Další konflikt s Veleradou	5,12-41
	První mučedník: Štěpán	6,1 – 8,3
3	Misie v Judsku a Samaří	8,4 – 12,25
	Křty v Samaří: Filip	8,4-25
	Křest Etiopana na cestě do Gazy: Filip	8,26-40
	Křest Saula v Damašku	9,1-31
	Křest Kornelia v Cesareji: Petr	9,32 – 11,18
	Církev z národů v Antiochii: Barnabáš a Saul	11,19-30
	Herodovo pronásledování: mučedník Jakub	12,1-25
4	Pavlova misie	13,1 – 21,26
	První Pavlova misijní cesta	13,1 – 14,28
	Porada o misii mezi národy	15,1-35
	Druhá Pavlova misijní cesta	15,36 – 18,22
	Třetí Pavlova misijní cesta	18,23 – 21,26
5	V poutech až na sám konec země	21,27 – 28,31
	Pavel zatčen v Jeruzalémě	21,27 – 23,32
	Pavlův proces v Caesareji	23,33 – 26,32
	Pavlova cesta do Říma	27,1 – 28,31

MAPY PAVLOVÝCH CEST

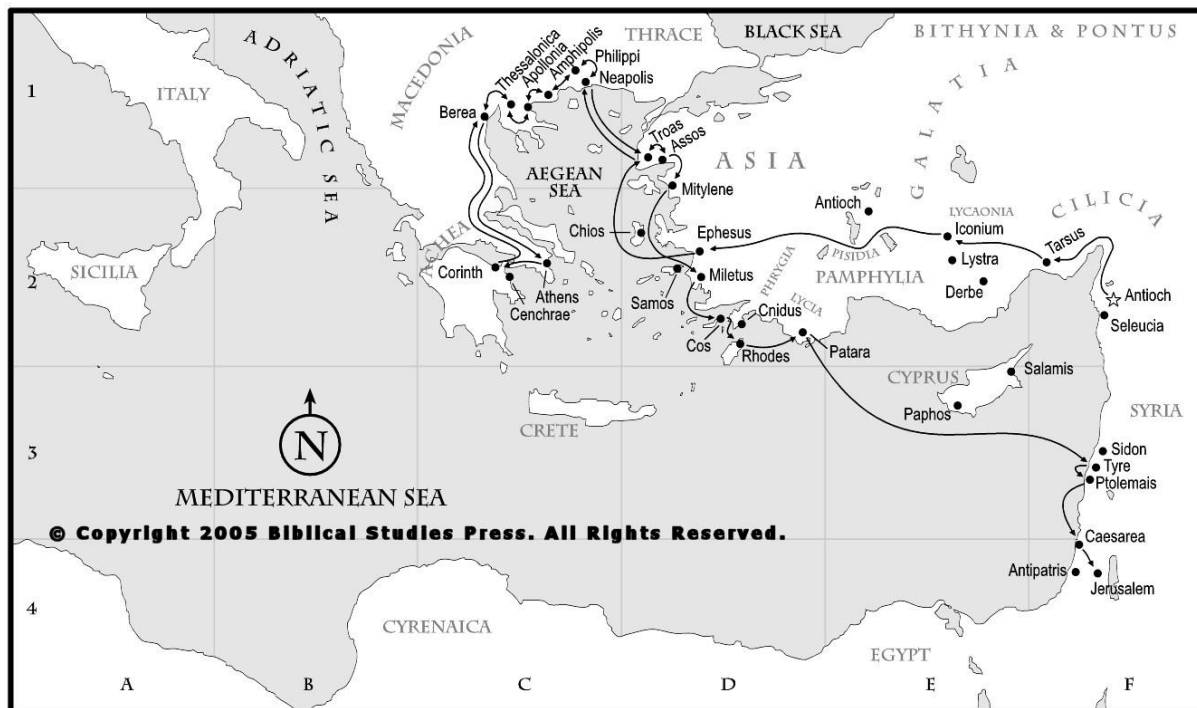
První Pavlova misijní cesta

Druhá Pavlova misijní cesta

Třetí Pavlova misijní cesta

Zdroj: <http://bible.org/>

LITERATURA

- Carson D. A.: Úvod do Nového zákona, Návrat domů 2008.
- Douglas J. D. (ed.): Nový biblický slovník, Návrat domů 1996, 2009.
- Fee G. D., Stuart D.: Jak číst Bibli s porozuměním, Návrat domů 2013, s. 86–101. (!)
- Hengel M.: Evangelista Lukáš. První křesťanský dějepisec, Vyšehrad 1994.
- Kliesch K.: Skutky apoštolů. Malý Stuttgartský komentář, Nový zákon sv. 5, Karmel. nakl. 1999.
- Schäfer P.: Dějiny Židů v antice, Vyšehrad 2003.
- Stott J. R. W.: Zápas mladé církve. Poselství Skutků apoštolských, Návrat domů 1999.

ROZPIS ČTENÍ: 40 DNÍ S BIBLÍ 2013

Datum	SZ	NZ	
20. 2.	lz 40,1-17	Sk 1,1-26	V JERUZALÉMĚ
21. 2.	lz 40,18-31	Sk 2,1-23	Duch svatý přichází: Sk 2,1-41
22. 2.	lz 41,1-16	Sk 2,24-47	
23. 2.	lz 41,17-29	Sk 3,1-26	
24. 2.	lz 42,1-13	Sk 4,1-31	Není jiného jména: Sk 4,5-21
25. 2.	lz 42,14-25	Sk 4,32 – 5,21a	Z JERUZALÉMA DO SAMARÍ
26. 2.	lz 43,1-10	Sk 5,21b-42	Přicházejí problémy: Sk 6,1-7
27. 2.	lz 43,11-28	Sk 6,1 – 7,8	
28. 2.	lz 44,1-8	Sk 7,9-34	
1. 3.	lz 44,9-23	Sk 7,35-60	
2. 3.	lz 44,24 – 45,13	Sk 8,1-25	
3. 3.	lz 45,14-25	Sk 8,26-40	Vstaň a jdi: Sk 8,26-40
4. 3.	lz 46,1-13	Sk 9,1-31	OD ŽIDŮ K POHANŮM
5. 3.	lz 47,1-15	Sk 9,32 – 10,23a	Vysoký práh misie: Sk 10,1-48
6. 3.	lz 48,1-11	Sk 10,23b-48	
7. 3.	lz 48,12-22	Sk 11,1-26	
8. 3.	lz 49,1-13	Sk 11,27 – 12,25	
9. 3.	lz 49,14-26	Sk 13,1-25	
10. 3.	lz 50,1-11	Sk 13,26-52	Poslání Duchem svatým: Sk 13,1-12
11. 3.	lz 51,1-16	Sk 14,1-28	MEZI POHANY
12. 3.	lz 51,17 – 52,6	Sk 15,1-29	Hledání jednoty: Sk 15,1-40
13. 3.	lz 52,7-15	Sk 15,30 – 16,12	
14. 3.	lz 53,1-12	Sk 16,13-40	
15. 3.	lz 54,1-17	Sk 17,1-18	
16. 3.	lz 55,1-13	Sk 17,19-34	
17. 3.	lz 56,1-12	Sk 18,1-22	Neboj se: Sk 18,1-17
18. 3.	lz 57,1-13	Sk 18,23 – 19,20	MEZI MOCNÝMI
19. 3.	lz 57,14-21	Sk 19,21 – 20,12	Misie a duchovní mocnosti: Sk 19,8-40
20. 3.	lz 58,1-14	Sk 20,13-38	
21. 3.	lz 59,1-21	Sk 21,1-19	
22. 3.	lz 60,1-14	Sk 21,20-40	
23. 3.	lz 60,15-22	Sk 22,1-22	
24. 3.	lz 61,1-11	Sk 22,23 – 23,11	Souzen pro naději: Sk 23,1-11
25. 3.	lz 62,1-12	Sk 23,12-35	V POUTECH DO ŘÍMA
26. 3.	lz 63,1-14	Sk 24,1-27	Svědkek i v poutech: Sk 26,2-23
27. 3.	lz 63,15 – 64,11	Sk 25,1-27	
28. 3.	lz 65,1-12	Sk 26,1-32	
29. 3.	lz 65,13-25	Sk 27,1-26	Velký Pátek
30. 3.	lz 66,1-14	Sk 27,27 – 28,10	
31. 3.	lz 66,15-24	Sk 28,11-31	Neděle vzkříšení